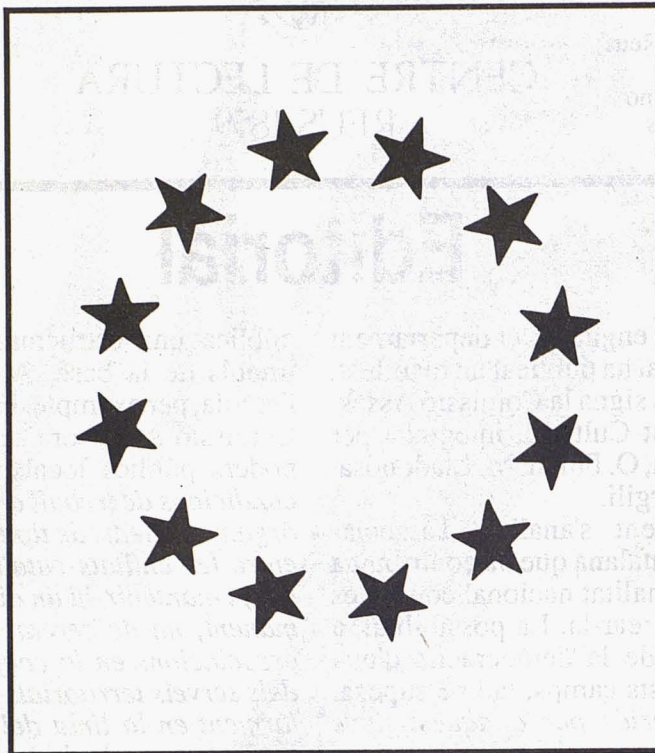

Europa 92: només un mercat?

Ara com ara parlar de l'Acta Única del 92 és gairebé parlar exclusivament del canvi que suposa -tant per als venedors encara no transnacionals com per al conjunt dels consumidors- passar d'un mercat estatal a un mercat sis i deu vegades més gran, un mercat de 320 milions de persones. Un canvi econòmic certament important. Ara bé, tot i essent les Comunitats Europees uns ens de caire comercial, el canvi que es produirà serà només econòmic i d'oferta de pluralitat de productes?

La major mobilitat de béns i de persones, ¿quina incidència tindrà en els altres ordres de la vida comuna? No vull caure en la temptació fàcil d'escriure: *ja ho veurem*, i el propi record dels últims 10 anys viscuts a ritme de vertigen només em permet d'apuntar amb expectança: *ja ho viurem*. Amb tot, sembla evident que disposarem de major informació, que les relacions en tots els àmbits seran més sovintejadades, que la manera de viure -tot i mantenint-se uns tarannàs i capteniments propis a cada regió- tendirà a igualar-se, poc a poc, pausadament però indefectible, en un procés osmòtic que molt probablement esdevindrà irreversible.

Els canvis, doncs, afectaran tot i tothom: persones i col·lectivitats, entitats, empreses privades i administracions públiques. Catalunya esdevindrà el 1992, a tots els efectes pràctics, una regió europea, i Reus passarà a ser, també, una petita -molt petita- ciutat europea (permeti-se'm un parèntesi: que algú altre estableixi el **ranking** i ens digui si som la 20a ciutat o la 837a com en altre temps ens digueren que érem la segona, però, si us plau, no només comptant el nombre d'habitants com aquell que compta caps de bestiar, sinó ajustant les dades amb altres indicadors: renda per càpita, nombre i qualitat del serveis sanitaris, pedagògics, culturals, de benestar social; senyalització viària; quantitat de carrers i parcs no polsosos ni fangosos; atencions socials envers ancians i disminuïts, i tots els etcèteres que puguin afegir-s'hi).

I el Centre de Lectura? Car aquest i no altre és l'objecte del present article.

Doncs també passarà per dret propi a formar part de la munió d'entitats culturals que existeixen arreu d'Europa. Res més i nogensmenys.

D'ençà l'aparició del **REUS DIARI** segueixo amatent les cartes al director, secció sempre interessant de tota la premsa escrita i que permet entrellucar els sentiments de la ciutadania ja sigui en els grans temes sempre recurrents, ja sigui en qüestions més momentànies.

I en aquest any i mig llarg m'han cridat l'atenció unes poques cartes en contra del Centre de Lectura. I he cregut endevinar-hi una posició contrària no pas a la junta directiva, cosa que em semblaria lògica i fins i tot lloable en una comunitat dinàmica que es vol plural i democràtica, sinó més aviat a com és el Centre, a la seva forma constitutiva, a la seva naturalesa jurídica societària. L'etern tema recurrent de la biblioteca pública a la ciutat, per exemple. Carregant implícitament les culpes a la biblioteca del Centre pel sol fet d'existir. I tot de retop, com aquell qui no vol la cosa, un cert menyspreu envers l'entitat i la seva activitat cultural,

tot considerant-la com una mena de casinet de poble en mans d'un grupet d'amics que fan i desfan segons el seu gust i el seu voler.

Però res de més allunyat de la consideració que el Centre de Lectura té arreu de Catalunya i m'atreveixo a dir de la consideració que gaudirà arreu d'Europa quan se'l conegui.

En la meua qualitat de reusenc a la diàspora em plau d'escriure ara en aquest paper que el Centre de Lectura és una de les entitats senyeres d'entre les que a Catalunya es dediquen a l'activitat cultural.

Amb tots els alts i baixos que es vulguin, la història i la realitat present de l'Ateneu Barcelonès i del Centre de Lectura de Reus sobresurten amb grandesa per damunt de totes les altres entitats culturals catalanes. (En aquests moments i a causa del seu dinamisme, una tercera entitat s'ha sumat a les dues ja esmentades: el Casal d'Esbarjo i Cultura La Principal de Vilafranca del Penedès).

Per bé que alguns no ho vulguin acceptar, el Centre de Lectura gaudeix d'un gran prestigi, la seva activitat portada endins és molt notable -i només cal remetre's als fulls mensuals d'anunci d'activitats dels darrers anys-, i les

seves relacions institucionals són prou bones -la causa dels fugaços moments difícils que han existit caldria col·locar-la al sarró dels governants del moment precis més que no pas al cantó dels sempre animosos directius del Centre-.

Però, ai las, la seva projecció exterior és escassa, de magnitud més aviat minsa respecte de les seves capacitats. El Centre està poc present i poc representant fora del seu àmbit natural si ens atenem a allò que li pertocaria per la seva importància. En quant que com entitat treu poc el nas fora de casa seva.

Cal, ben cert, considerar el gran esforç d'infraestructura que s'ha fet aquests últims anys. Esforç notable i de resultats plaents, tanmateix. I encara resta el Teatre Bartrina per adobar. I els compactes per a la biblioteca són ja indefugibles ara mateix.

Amb tot m'atreveixo a dir que una presència física constant enmig dels grups que avui s'estan constituint a Europa seria molt positiva, d'ella només se'n derivarien conseqüències benéfiques per al Centre. Caldria que fos sempre la mateixa persona. Dues serien millor que una. Que entenguessin i es féssin entendre en francès i en italià sobretot, i en alemany si fós possible.

Potser em direu que demano uns ambaixadors ideals. I que l'ideal no existeix. Que cadascú és ell, amb les seves mancances i les seves possibilitats. Que d'entre les dones i els homes del Centre no n'hi poden haver gaires que amb tots aquests atributs es puguin permetre el luxe d'anar a *perdre el temps* per ací i per allà en reunions d'aquesta mena.

Potser sí que em podeu dir tot això. Tanmateix m'agradaria saber que d'entre els 3.400 socis que som, un o dos s'han compromès per a aquesta tasca. Car Europa és el nostre futur immediat. També culturalment. I s'hi és o no s'hi és. I em sembla que valdria la pena ser-hi. De debò.

JOAN LLOBET
Federació d'Ateneus
de Catalunya